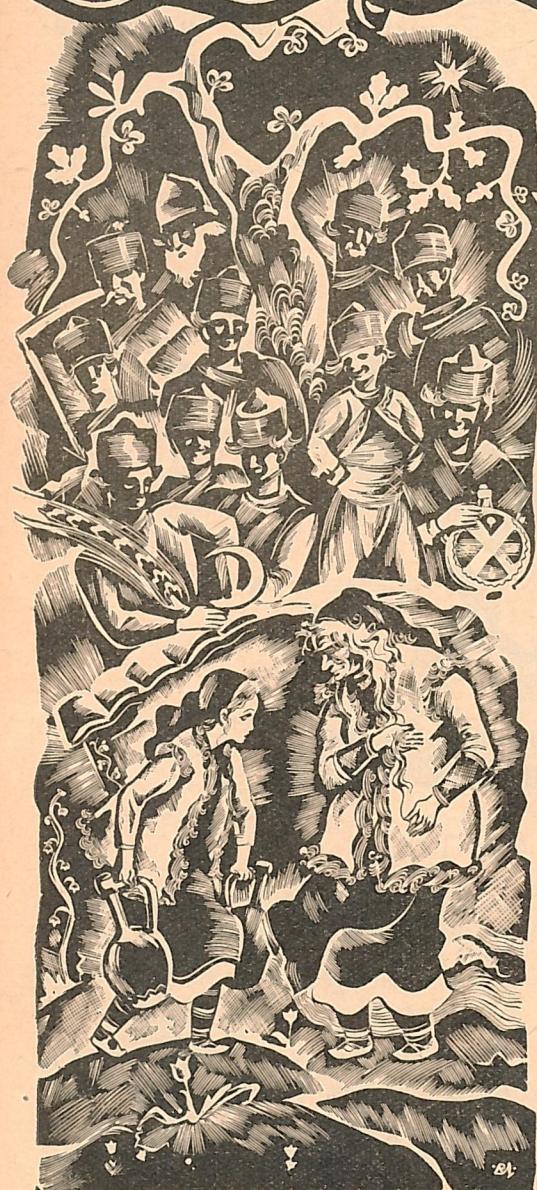

ПРИМЕСЕЦИТЪ

Една жена имала две дъщери — едната доведена, другата заварена. Своята дъщеря обичала много, а заварената да би могла въ капка вода би я удавила. Все ѝ се карала и я биела.

Една вечеръ мащехата изпратила заварената си дъщеря да налѣе вода на самодивската чешма, която била вънъ отъ село.

Тръгнало клетото девойче само-самичко съ стомна въ ржка. Като стигнало на чешмата, видѣло единадесетъ мѫже и една жена, насядали подъ столовато дърво. Между мѫжетъ имало и стари, и млади, и низки, и високи, а единъ отъ тѣхъ билъ много дребенъ. Жената изглеждала стара и навжсена. Тя била баба Марта, а мѫжетъ били единадесетъ месеца. Най-дребничкиятъ билъ малъкъ Съчко.

Девойчето, щомъ ги видѣло, престрашило се и рекло:

— Добъръ вечеръ, чиковци! Добъръ вечеръ, бабо! Какъ сте? Живо здраво ли сте?

— Даль ти Богъ добро, момиченце! — отговорили месеците. — Живи и здрави сме.

— Ами ти какъ си, девойче?

— попиталъ я Януарий. — Шо щешъ тука за вода, ни въ туй време, ни въ онуй. Не те ли е страхъ?